

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.B.**, se sídlem ..., *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2016, čj. DSH/9682/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci – podnikající fyzické osobě byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silničním provozu“) [rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk ze dne 1. 7. 2016, čj. DOP/13405/2016-SDP2, sp. zn. MÚ/DOP/5189/15, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 9. 8. 2016, čj. DSH/9682/16, sp. zn. ZN/2244/DSH/16].

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

II. Řízení před správními orgány

Dne 23. 9. 2015 Městská policie Blovice oznámila Městskému úřadu Nepomuk podezření ze spáchání přestupku, jehož se měl dne 3. 9. 2015 dopustit blíže nezjištěný řidič motorového vozidla RZ ... tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 21 km.h⁻¹. Přestupek byl zjištěn a zdokumentován měřičem TPH III-SR, výr. č. 593-100/60867. K oznámení je přiložen záznam o měření rychlosti s fotodokumentací, ověřovací list na uvedený rychloměr a vyjádření Policie ČR o určení úseků pro měření rychlosti v k.ú. Nepomuk.

Dne 24. 11. 2015 Městský úřad Nepomuk vyzval žalobce k zaplacení určené částky. Ve výzvě jej poučil mimo jiné o tom, že ve stanovené lhůtě může správnímu orgánu písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla, který v době spáchání přestupku řídil. K výzvě byl přiložen záznam o měření rychlosti s fotodokumentací. Dne 13. 4. 2016 Městský úřad Nepomuk vyzval žalobce k podání písemného vysvětlení, jehož součástí bude sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče, který v předmetné době řídil vozidlo. K výzvě byl opět přiložen záznam o měření rychlosti s fotodokumentací. Vzhledem k tomu, že ve stanovené lhůtě nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, správní orgán věc ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. odložil.

Příkazem ze dne 9. 5. 2016, čj. DOP/9298/2016-SDP2, sp. zn. MÚ/DOP/5189/15, Městský úřad Nepomuk uložil žalobci pokutu ve výši 2.500,- Kč za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. Dne 1. 6. 2016 pod čj. DOP/11708/2016-SDP2, sp. zn. MÚ/DOP/5189/15, Městský úřad Nepomuk oznámil žalobci, že se pokračuje v řízení o správním deliktu a že dne 20. 6. 2016 budou mimo ústní jednání provedeny důkazy v tomto oznámení specifikovanými listinami. Žalobce byl poučen mimo jiné o tom, že jako účastník řízení má právo se provádění důkazů zúčastnit. Dne 20. 6. 2016 Městský úřad Nepomuk provedl mimo ústní jednání důkazy specifikované v protokolu z téhož dne, čj. DOP/12813/2016-SDP2, sp. zn. MÚ/DOP/5189/15. Žalobce se provádění důkazů nezúčastnil. Dne 20. 6. 2016 pod čj. DOP/12816/2016-SDP2, sp. zn. MÚ/DOP/5189/15, Městský úřad Nepomuk oznámil žalobci, že dokazování listinami proběhlo mimo ústní jednání ve stanoveném termínu. Po provedeném dokazování má správní orgán shromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a považuje dokazování za ukončené. Žalobce má možnost se ve stanovené lhůtě před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Dne 21. 6. 2016 zaslal žalobce správnímu orgánu vyjádření, že žádá o nařízení ústního jednání v předmetné věci a že v rozhodný čas vozidlo řídil pan L.H.N. a že tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti panu N. K prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhl provést důkazy pracovní smlouvou k prokázání, že pan N. je zaměstnaný společností ODVOZ VOZU s.r.o., záznamem o jízdě k prokázání, že v předmetný čas vozidlo řídil pan N., a svědeckou výpověď pana N. k prokázání, že přestupek spáchal pan N. Ve správním spise se nacházejí kopie tří dokumentů týkajících se doručování panu L.H.N.

Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2016, čj. DOP/13405/2016-SDP2, sp. zn. MÚ/DOP/5189/15, Městský úřad Nepomuk shledal žalobce odpovědným za správní delikt ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Správní delikt byl spáchán v souvislosti s porušením pravidel provozu na pozemních komunikacích, které bylo zjištěno prostřednictvím bezobslužného automatizovaného technického prostředku, kdy dne 3. 9. 2015 v 04:14 hodin na pozemní komunikaci č. I/20 v obci Nepomuk, ul. Plzeňská u domu čp. 238, směr České Budějovice, byla blíže neurčenému řidiči motorového vozidla registrační značky 5C1 8143, po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h, naměřena rychlost 71 km/h. Tímto jednáním řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 uvedeného zákona. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, za současného využití ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) téhož zákona, byla za spáchání uvedeného správního deliktu uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal.

Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2016, čj. DSH/9682/16, sp. zn. ZN/2244/DSH/16, Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání žalobce zamítl a odoláním napadené rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk ze dne 1. 7. 2016, čj. DOP/13405/2016-SDP2, potvrdil.

III. Žalobní body

V odstavcích 3 až 7 žaloby [= žalobní bod 1)] žalobce namítá, že na výzvu k úhradě určené částky sdělil správnímu orgánu totožnost osoby, která vozidlo předmětného dne řídila. Správní orgán však zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán totiž vyjádření žalobce k osobě řidiče zcela ignoroval. Ve svém rozhodnutí pak správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce správnímu orgánu osobu řidiče vůbec nesdělil. S tímto žalobce nemůže souhlasit. Žalobce prostřednictvím svého zástupce sdělil správnímu orgánu osobu řidiče dne 9. 12. 2015, tj. v patnáctidenní lhůtě k tomu určené. Na podporu svého tvrzení přikládá žalobce printscreen podání. Správní orgán prvního stupně tak obdržel vyjádření, ve kterém se podávalo, kdo řídil vozidlo žalobce. Žalobce pak během správního řízení předložil správnímu orgánu i dokumenty, které jasně prokazovaly, že vozidlo řídil pan N. Pokud by tedy správní orgán vyjádření žalobce akceptoval a zabýval se jím, žalobce by předložil tyto dokumenty ještě před zahájením správního řízení a řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemuselo být vůbec zahájeno. Na věci nic nemůže změnit skutečnost, že správní orgán později vyzval žalobce ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Žalobce si byl vědom, že jeho zástupce sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče již dříve, proto neviděl důvod, proč by měl totožnost řidiče sdělovat opětovně. Správní orgán tedy postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když nezjišťoval totožnost pachatele přestupku. Správní delikt provozovatele vozidla je přitom deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku, případně až poté provozovatel vozidla. Správní orgán přitom totožnost pachatele

přestupku znal. Správní orgán ale vyjádření žalobce k osobě řidiče zcela ignoroval a zásadně tak krátil práva žalobce.

V odstavcích 8 až 14 žaloby [= žalobní bod 2)] je uvedeno, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup jej krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (§ 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (§ 74 odst. 1), konat ústní jednání. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, čj. 15A 14/2015-35, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, čj. 30A 56/2014-35, především ale na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30, kde je jednoznačně vyjádřena povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce shledává takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

V odstavci 15 žaloby [= žalobní bod 3)] žalobce namítá, že se řidič vozidla dopustil méně závažného přestupku, než jaký je mu kladen za vinu. V době spáchání přestupku totiž byla na daném místě nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h. Řidič se tak nedopouštěl přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, ale přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 uvedeného zákona. Za takový přestupek se přitom uloží podstatně nižší sankce než za přestupek, ze kterého je viněn řidič v předmětné věci. Žalobci jako provozovateli by tak byla udělena podstatně nižší sankce. Pokud by správní orgán nařídil ve věci ústní jednání, tato skutečnost by byla uvedena již na ústním jednání. Zároveň, pokud by správní orgán provedl dostatečně pečlivě dokazování, zjistil by, že v době spáchání přestupku byla na daném místě dopravní značka stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 60 km/h.

V odstavcích 16 až 21 žaloby [= žalobní bod 4)] se uvádí, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela

absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a *per analogiam* i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má proto za to, že aplikací ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod. Žalobce proto dává soudu ke zvážení, zda by nebylo vhodné podat návrh na zrušení příčinných ustanovení zákona o silničním provozu Ústavnímu soudu.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ad 1) Žalobce dne 9. 12. 2015 skutečně zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření, ve kterém jako osobu řidiče v době spáchání přestupku uvedl výše jmenovaného pana N. Z důvodu osobního pochybení pracovnice podatelny však toto podání nebylo oprávněné úřední osobě předáno a v rozhodnutí je tak nesprávně uvedeno, že není pravdou, že by žalobce osobu řidiče sdělil. Žalovanému v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo známo, že podání bylo dne 9. 12. 2015 správnímu orgánu I. stupně žalobcem zasláno. Nelze jinak než konstatovat, že před zahájením řízení o správním deliktu nebyl učiněn pokus o předvolání výše jmenovaného údajného řidiče vozidla. V daném případě je však na místě též uvést, že výše jmenovaný údajný řidič je na adrese uvedené žalobcem neznámý a zároveň není ani evidován v evidenci obyvatel České republiky. Dále zjištěno, že jmenovaný neměl na území České republiky ani povolený dlouhodobý pobyt cizince. Součástí spisové dokumentace je ohledně této skutečnosti vyjádření Policie ČR, Odboru cizinecké policie, a dále též kopie dodejek prokazující bezúspěšné pokusy o předvolání jmenovaného v jiných řízeních. Dále žalovaný uvádí, že stejná osoba řidiče byla sdělena i ve věci, která je u Krajského soudu v Plzni vedena pod sp. zn. 57A 67/2016. Správní orgán I. stupně při prověřování tohoto případu pak šetřením zjistil, že jmenovaný je jako řidič vozidla v souvislosti s následným řízením o správním deliktu provozovatele vozidla uváděn zmocněncem žalobce (ODVOZ VOZU s.r.o.) opakovaně, kdy např. Městský úřad Židlochovice v prosinci roku 2015 evidoval toto sdělení v 17 případech a Městský úřad Rosice evidoval ve stejné době 4 případy. Žalovaný zastává názor, že i pokud by před odložením věci správní orgán I. stupně učinil pokus o předvolání pana N., nevedlo by to k objasnění přestupku, neboť se z pohledu žalovaného jedná o účelové sdělení.

Ad 2) V řízení o správních deliktech je pro zachování práv účastníka řízení plně dostačující provedení dokazování mimo ústní jednání tak, jako tomu bylo v případě žalobce. Tento názor žalovaný opírá o závěry vyjádřené v rozsudcích Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, čj. 57A 41/2014-41, ze dne 20. 7. 2015, čj. 57A 42/2014-38, a ze dne 20. 7. 2015, čj. 57A 51/2014-34, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, ze kterých vyplývá, že není bezpodmínečně nutné za tímto účelem v řízení o správních deliktech nařizovat ústní jednání, přičemž zásada bezprostřednosti je splněna již provedením dokazování mimo ústní jednání. Situace nezbytnosti nařít v případě žalobce ústní jednání nenastala. Plně dostačující bylo dle názoru žalovaného provedení dokazování mimo ústní jednání, o jehož konání byl žalobce vyrozuměn, takže se jej mohl zúčastnit. Stejně

tak byl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Veškerá práva žalobce považuje žalovaný za zachovaná.

Ad 3) Na podkladě předložené spisové dokumentace nevzniká žádná rozumná pochybnost, že by v inkriminované době v daném úseku, který se nachází v uzavřené obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena zákonem o silničním provozu na 50 km/h, byla nejvyšší dovolená rychlost zvýšena dopravní značkou na 70 km/h. Navíc žalobce po celou dobu řízení tuto námitku nevznášel a správní orgán I. stupně neměl důvod se touto okolností hlouběji zabývat, když podklady ve spisové dokumentaci svědčí o rychlostním limitu stanoveném obecnou právní úpravou dostatečně. Žalovaný má za to, že v tomto ohledu lze analogicky odkázat např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013-62, v němž je mj. uvedeno: „*Pokud krajský soud zmiňuje, že měl stěžovatel tyto námitky uplatnit již na místě měření, lze s tím v obecnosti souhlasit. Je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová. (To však nic nemění na situaci, že účastník řízení může uplatňovat námitky kdykoliv v průběhu celého řízení).*“. Žalovaný má za to, že dle okolností případu lze z takového postupu vyvozovat účelovost takto uplatněných skutkových tvrzení. Dle názoru žalovaného je i tato námitka nedůvodná. Až v žalobě jsou vznášeny námitky na nutnost konání ústního jednání, na nedostatečně zjištěný skutkový stav přestupku jako takového atd.

Žalovaný má však za to, že v řízení o správním deliktu nastává jiná situace, kterou nelze ztotožňovat se stavem, kdy je přestupek projednáván v přestupkovém řízení. V řízení o správním deliktu se žalobce mohl zbavit své odpovědnosti pouze tím, že by prokázal, že jeho vozidlo či tabulka registrační značky byla odcizena, nebo že požádal o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (§ 125f odst. 5 zákona o silničním provozu). Pokud se tedy žalobce jako provozovatel zmíněného vozidla až v žalobě pokouší vnést pochybnosti do přestupku jako takového, je to dle žalovaného zcela irelevantní. Žalobce v podstatě nepřímou obviňuje strážníky Městské policie Blovice, že uvádějí ve svých podkladech nepravdu, když označují jednání nezjištěného řidiče za přestupek, aniž by k tomu uvedl nějaké relevantní důkazy, které by byly schopné samy o sobě vyvrátit jasné závěry opřené o dostatečné podklady svědčící o přestupkovém jednání neznámého řidiče zmíněného vozidla. Žalovaný má tedy za to, že se v řízení o správním deliktu již neposuzuje to, zda byl či nebyl přestupek spáchán, když o jeho existenci svědčí zmíněné podklady, protože přestupkové řízení již bylo skončeno, ale jedná se již o objektivní odpovědnost, které se může žalobce zprostit jen na základě zákonem daných výše popsaných liberačních důvodů. Žalobce se v řízení o správním deliktu již nemůže „vyvinít“ ze spáchání přestupku, neboť se zde zkoumá pouze jeho objektivní odpovědnost za zmíněný správní delikt, přičemž liberační důvody jsou jasné a nezahrnují právě možnost dodatečně se „vyvinít“ ze spáchání přestupku.

Ad 4) K žalobcem namítané neústavnosti právní úpravy se podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40, přičemž neshledal vážný důvod pochybovat o ústavnosti předmětné právní úpravy.

V. Posouzení věci krajským soudem

1) Totožnost řidiče

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností správní delikt provozovatele vozidla podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

K tomuto ustanovení se správní soudy opakovaně vyjadřovaly.

V roce 2014 zaujal Nejvyšší správní soud názor, že „*Správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích [viz § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. ... Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45).

V následujícím roce se Nejvyšší správní soud k uvedeným sporným otázkám obsáhle vyslovil takto: „*Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti*

pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46).

Oprávnění „sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ [§ 125h odst. 6 věta první zákona o silničním provozu] nelze, jak uvedl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 31. 10. 2016, čj. 57A 7/2016-50, vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen předstříhat takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V případě souzeném Nejvyšším

správním soudem například shora zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, přiložila příslušnou nájemní smlouvu.

Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobce správním orgánům nepředestřel.

V daném případě žalobce dne 9. 12. 2015 Městskému úřadu Nepomuk sdělil, že jím provozované vozidlo řídil v předmětný čas pan L.H.N., nar. ..., trvale bytem ve Vietnamu, zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla této společnosti. Dne 21. 6. 2016 zaslal žalobce Městskému úřadu Nepomuk vyjádření, že v předmětný čas vozidlo řídil pan L.H.N. s tím, že k prokázání tohoto tvrzení navrhl provést důkazy pracovní smlouvou k prokázání, že pan N. je zaměstnaný společností ODVOZ VOZU s.r.o., záznamem o jízdě k prokázání, že v předmětný čas vozidlo řídil pan N., a svědeckou výpovědí pana N. k prokázání, že přestupek spáchal pan N.

Z důvodu pochybení pracovnice podatelny Městského úřadu Nepomuk nebylo v rámci správního řízení sdělení žalobce ze dne 9. 12. 2015 předáno do rukou oprávněných úředních osob správního orgánu prvního stupně ani odvolacího správního orgánu.

K oznámenému řidiči Městský úřad Nepomuk v rozhodnutí ze dne 1. 7. 2016, čj. DOP/13405/2016-SDP2, mimo jiné uvedl, že v řízení vedeném pod sp. zn. MÚ/DOP/5333/15 u MěÚ Nepomuk (které je již ukončeno), vystupovala také jako zmocněnec provozovatele vozidla společnost ODVOZ VOZU s.r.o. Jako řidič byl v tomto případě rovněž označen výše uvedený pan N. Tato osoba je z pohledu správního orgánu nekontaktní. Na zmocněncem uvedené doručovací adrese si písemnosti do vlastních rukou pan N. nepřebírá a vzhledem k tomu, že neprochází evidencí obyvatel, nelze uplatnit fikci doručení dle § 24 správního řádu. Rovněž tak ani na adrese jeho trvalého pobytu ve Vietnamu si písemnosti nepřebírá. Stejnou zkušenost mají s doručováním panu N. i správní orgány z MěÚ Turnov, Rosice a Židlochovice. Tato osoba neprochází ani evidencí Odboru cizinecké policie Hlavního města Prahy. Kopie obálek nedoručených písemností spolu s vyjádřením Odboru cizinecké policie Hlavního města Prahy založil správní orgán také do spisové dokumentace tohoto případu vedeného pod sp. zn. MÚ/DOP/5189/15.

Z předloženého správního spisu soud zjistil, že Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy dne 24. 11. 2015 sdělilo Městskému úřadu Židlochovice, že šetřením v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že osoba L.H.N., nar. ..., neprochází evidencí. Zásilka, kterou Městský úřad Nepomuk ve věci čj. DOP/3615/2016-SDP2 zaslal dne 29. 2. 2016 panu L.H.N., nar. ..., na adresu ..., byla tomuto správnímu orgánu Českou poštou, s.p., vrácena s údajem *adresát je na uvedené adrese neznámý – nemá schránku*. Zásilka, kterou Městský úřad Turnov zaslal dne 4. 2. 2016 prostřednictvím České pošty, s.p., panu L.H.N. na adresu ..., byla tomuto správnímu orgánu vrácena s údajem *Gone away*.

K tomu soud konstatuje, že Městský úřad Nepomuk řešil dva přestupky spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti blíže nezjištěným řidičem na pozemní komunikaci č. I/20 v obci Nepomuk, ul. Plzeňská u domu čp. 238, směr České Budějovice. K jednomu

přestupku došlo dne 3. 9. 2015 v 04:14 hodin, ke druhému dne 7. 9. 2015 v 13:13 hodin. Společnost ODVOZ VOZU s.r.o., která zastupovala provozovatele vozidla (v jednom případě žalobce J.B. a ve druhém případě jiného provozovatele vozidla), v obou případech sdělila správnímu orgánu, že vozidlo v inkriminované době řídil pan L.H.N., nar. ... Zatímco v prvním případě správní orgány – mylně – vycházely z toho, že k označení řidiče došlo až po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, ve druhém z uvedených případů se Městský úřad Nepomuk vypořádal s tím, že označení řidiče bylo učiněno na výzvu k uhrazení určené částky (tj. před odložením věci ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb.). Ve věci prvního z těchto případů byla u zdejšího soudu podána aktuálně rozhodovaná žaloba vedená pod sp. zn. 30A 176/2016, ve věci druhého případu byla podána již rozhodnutá žaloba vedená pod sp. zn. 57A 67/2016.

V rozsudku ze dne 31. 1. 2017, čj. 57A 67/2016-33, Krajský soud v Plzni mimo jiné uvedl, že postupu prvoinstančního orgánu není co vytknout. Disponoval-li prvoinstanční orgán k žalobcovu sdělení o údajném řidiči vozidla výše uvedenými skutkovými zjištěními (nekontaktnost označeného řidiče, ať již v ČR nebo ve Vietnamu, četnost označování jmenovaného za řidiče vozidla ze strany provozovatelů vozidel, a to napříč ČR), nebylo jeho povinností činit žádné další kroky směřující k určení totožnosti přestupce. Žalobce správním orgánům nepředestřel skutkovou verzi reality, která by se jevila jako věrohodná a která by se mohla stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Prvoinstanční orgán navíc nedisponoval žádnými jinými indiciemi o pachateli přestupku (přestupek byl zjištěn prostřednictvím automatizovaného technického prostředku, žádný svědek přestupkového jednání zde nebyl). Za takové situace nebylo povinností prvoinstančního orgánu činit žádné další kroky směřující ke zjištění pachatele přestupku. Prvoinstančním orgánem učiněné úkony zcela naplňují zákonný požadavek nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Senát 30A zdejšího soudu je samozřejmě toho názoru, že v aktuálně rozhodované věci 30A 176/2016 se správní orgány měly s označením řidiče, provedeným žalobcem dne 9. 12. 2015, vypořádat před nebo v souvislosti s odložením věci ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. Že tak Městský úřad Nepomuk neučinil, však v předestřené situaci představuje toliko vadu řízení, která nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože nelze mít důvodně za to, že v daném případě by – nebýt této procesní vady – správní orgán prvního stupně a žalovaný správní orgán rozhodly jinak. Nekomaktnost označeného řidiče je zřejmá z postupů, které současně provedlo několik správních orgánů, a účelovost žalobcova sdělení je doložitelná z oznámení pana N. jako údajného řidiče v řadě případů. Sdělením osoby nekontaktního řidiče, jemuž se nedaří doručovat, žalobce docílil pouze toho, že správní orgán, i kdyby tu nebylo pochybení pracovnice podatelny Městského úřadu Nepomuk, nemohl žádným způsobem ověřit, že to byla právě osoba sdělená žalobcem, která při řízení vozidla překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Žalobce tak skutečně nepředestřel věrohodnou skutkovou verzi reality. Vzhledem k uvedenému nemůže soud akceptovat námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně měl pokračovat v šetření přestupku. V šetření přestupku by tento správní orgán pokračoval tehdy, měl-li by další informace o osobě pachatele přestupku, které by získal zejména tím, že by žalobce předložil další identifikační údaje. Poněvadž však správní orgán prvního stupně žádnými dalšími relevantními informacemi o označeném řidiči nedisponoval, a také vzhledem k tomu, že již

uplynula lhůta k zahájení přestupkového řízení podle § 67 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., věci odložil a oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci správního deliktu.

2) Ústní jednání

K nezbytnosti nařídít ústní jednání je k dispozici ustálená soudní praxe.

K čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod Nejvyšší správní soud judikoval: „*Judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 11. 2010 ve věci Taxquet proti Belgii, stížnost č. 926/05, § 84 a tam uvedené odkazy na další judikaturu). Ke splnění požadavků čl. 6 Úmluvy proto podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje, pokud bude ústní jednání nařízeno v řízení před správním soudem. Důležitou roli hraje i skutečnost, že je možné se práva na spravedlivý proces vzdát (viz např. rozsudek ESLP ze dne 21. 2. 1990 ve věci Håkansson a Stureson proti Švédsku, stížnost č. 11855/85, § 66). Pokud tedy obviněný ze správního deliktu netrvá na konání ústního jednání v řízení o jeho žalobě ve smyslu § 51 s. ř. s., nemůže později namítat, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Na stejných zásadách stojí i právo plynoucí z čl. 38 odst. 2 Listiny (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 2852/14, bod 28). Z těchto ustanovení podle Nejvyššího správního soudu neplyne jednoznačná povinnost správních orgánů projednávajících obvinění ze správního deliktu nařídít vždy ústní jednání.“ (rozsudek ze dne 16. 3. 2016, čj. 1 As 166/2015-29, bod 12).*

K požadavkům vnitrostátní právní úpravy Nejvyšší správní soud judikoval: „*Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004 – 53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“ (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, bod 23).*

Na základě těchto názorů došel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2016, čj. 5 As 122/2015-18, k tomu, že v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.

Je proto třeba se zabývat otázkou, zda ústní jednání bylo v konkrétní věci nezbytné. V posuzované věci spočívala podstata správního deliktu v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Skutkově se jednalo o jednoduchý případ; správní orgán prvního stupně rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, záznamu o měření rychlosti s fotodokumentací, ověřovacího listu na uvedený rychloměr, vyjádření Policie ČR o určení úseků pro měření rychlosti v k.ú. Nepomuk a výpisu z registru provozovatelů vozidel.

Protože nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti jiné osobě, správní orgán prvního stupně věc odložil a vedl řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci. Dne 1. 6. 2016 správní orgán prvního stupně žalobci oznámil, že v uvedené věci budou v budově Městského úřadu Nepomuk dne 20. 6. 2016 mimo ústní jednání provedeny důkazy v tomto oznámení specifikovanými listinami. Současně žalobce poučil zejména o tom, že jako účastník řízení má právo se provádění důkazů zúčastnit a že před vydáním rozhodnutí bude mít možnost podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům k vydání rozhodnutí u zdejšího správního orgánu. O provedení důkazů mimo ústní jednání dne 20. 6. 2016 správní orgán prvního stupně sepsal protokol. Dne 20. 6. 2016 správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce, že téhož dne bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání a že žalobce má možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v dané věci, a to ve lhůtě stanovené mu usnesením ze dne 20. 6. 2016, čj. DOP/12816/2016-SDP2, sp. zn. MÚ/DOP/5189/15 (= 10 pracovních dnů ode dne doručení tohoto usnesení), s tím, že po uplynutí této lhůty bude ve věci vydáno rozhodnutí. Na tuto výzvu žalobce zopakoval tvrzení a označil důkazy, které správní orgán prvního stupně posoudil jako účelové a nadbytečné. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán neměl v úmyslu provádět další dokazování, skutkový stav pokládal za dostatečně zjištěný a následně rozhodl na základě důkazů založených ve spise. S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že v řízení o správním deliktu bylo možno rozhodnout na základě listinných podkladů (důkazů) obsažených ve správním spisu. Správním orgánem prvního stupně byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další (tj. nad rámec listin obsažených ve spise) dokazování. Žalobce měl přitom v řízení dostatek prostoru k uplatnění svých práv. Správní orgán prvního stupně tak nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nebylo nezbytné ústní jednání nařizovat. Žalobce nebyl zkrácen ani na právu účastnit se osobně dokazování a vyjádřit se k prováděným důkazům, neboť o záměru prvoinstančního orgánu provést důkazy mimo ústní jednání byl včas vyrozuměn (a současně byl o provedení dokazování řádným způsobem pořízen protokol). Žalobce se však k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavil a svého práva osobní přítomnosti při provádění důkazů se tak o své vůli vzdal. Zdejší soud proto uzavírá, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise. V daném případě správní orgán prvního stupně dostal požadavkům zákona na možnost upustit od ústního jednání a provést dokazování mimo ústní jednání; žalobcem vytýkaných pochybení se tak nedopustil.

3) Nejvyšší dovolená rychlost

Teprve až v žalobě uplatnil žalobce námitku, že v daném místě byla stanovena vyšší povolená rychlost než 50 km/h.

K takto uplatňovaným námitkám přijal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, tyto závěry:

„I. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřipustné.

II. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před

správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

III. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“.

V přezkoumávané věci byly opatřeny zejména oznámení Městské policie Blovice ze dne 23. 9. 2015 o podezření ze spáchání přestupku, záznam o měření rychlosti číslo dokladu 20150903_041453_59310060867_10000157_852 s fotodokumentací, ověřovací list ze dne 17. 4. 2015, č. 8012-OL-70112-15, a vyjádření Policie ČR o určení úseků pro měření rychlosti v k.ú. Nepomuk. Ve svém vyjádření ze dne 18. 11. 2014, čj. KRPP-186596-1/ČJ-2014-031106-46, Policie ČR, Dopravní inspektorát Plzeň-venkov, určila pro měření rychlosti v k.ú. Nepomuk mimo jiné úsek *Nepomuk – ul. Plzeňská (I/20) – od křiž. sil. č. I/20 x II/187 (Neurazy) k domu čp. 238 (Špitálský rybník)*. V záznamu o měření rychlosti jsou uvedeny mimo jiné tyto údaje: Standardní měření v lokalitě: *Nepomuk, ul. Plzeňská u domu čp. 238, směr České Budějovice*, registrační značka: 5C1 8143, datum a čas: 03. 09. 2015 / 04:14, Výsledek měření: povolená rychlost: 50 km.h⁻¹, naměřená rychlost: 74 km.h⁻¹, maximální povolená chyba měření – odečtená tolerance: 3 km.h⁻¹, rychlost po odečtu tolerance – hodnota překročení rychlosti: 71 km.h⁻¹. Místo, kde bylo měření rychlosti prováděno, je seznatelné z <https://mapy.cz/zakladni?x=13.5797918&y=49.4831332&z=17&source=addr&id=11753751&q=Nepomuk%2C%20Plze%C5%88sk%C3%A1%20238>.

Že v daném úseku pozemní komunikace byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km.h⁻¹, je výslovně uvedeno také v oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotoveného Městskou policií Blovice dne 23. 9. 2015 pod čj. DOP/14424/2015-SDP2. Z ničeho neplyne, že by v daném případě byla ještě v zastavěné části Nepomuku vyšší dovolená rychlost než je nejvyšší dovolená rychlosti v obci podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu („*V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹.*“). Kdyby se tak podle § 18 odst. 7 zákona o silničním provozu výjimečně stalo, nepochybuje soud o tom, že by tato skutečnost byla dobře známa jak Městské policii Blovice, tak odboru dopravy Městského úřadu Nepomuk. Tu je třeba zdůraznit především to, že ve věcech dopravních značek k místní úpravě provozu na pozemních komunikacích v obci je příslušný Městský úřad Nepomuk (jeho odbor dopravy). Žalobcovo tvrzení (uplatněné až v žalobě) budí pochybnost i z obsahového hlediska: „*V době spáchání přestupku byla na daném místě nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h. ... V době spáchání přestupku byla na daném místě dopravní značka stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 60 km/h.*“. Co z toho má platit? Další pochybnosti vzbuzuje to, že žalobce svou námitku neuplatnil už ve správním řízení. K tomu žalobce uvádí,

že „Pokud by správní orgán nařídil ve věci ústní jednání, tato skutečnost by byla uvedena již na ústním jednání.“. Soud ovšem rozhodně nespatřuje jedinou možnost prezentace uvedené námítky při ústním jednání, jestliže žalobci byly relevantní skutečnosti a důkazy o nich kontinuálně oznamovány v rámci výzvy Městského úřadu Nepomuk ze dne 24. 11. 2015 k zaplacení určené částky (k níž byl přiložen záznam o měření rychlosti s fotodokumentací), výzvy Městského úřadu Nepomuk ze dne 13. 4. 2016 k podání písemného vysvětlení (k níž byl opět přiložen záznam o měření rychlosti s fotodokumentací), příkazu vydaného Městským úřadem Nepomuk dne 9. 5. 2016 pod čj. DOP/9298/2016-SDP2, sp. zn. MÚ/DOP/5189/15, oznámení Městského úřadu Nepomuk ze dne 1. 6. 2016 o pokračování řízení o správním deliktu, provádění důkazů mimo ústní jednání Městským úřadem Nepomuk dne 20. 6. 2016, výzvy Městského úřadu Nepomuk ze dne 20. 6. 2016 k vyjádření se k podkladům rozhodnutí a rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk ze dne 1. 7. 2016, čj. DOP/13405/2016-SDP2, sp. zn. MÚ/DOP/5189/15, o věci samé.

Na základě výše uvedeného došel soud k závěru, že správní orgány si v předmětném řízení opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se řidič vozidla přestupku dopustil, s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení pachatelovy viny. Jelikož v přezkoumávané věci dospěl soud k závěru, že správní orgány své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu), dostály, shledal nově uplatněné žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu věci nevěrohodným (a eventuálně nově vznesené důkazní návrhy k jeho prokázání by odmítl jako nadbytečné).

Námítka obsažená v odstavci 15 žaloby je tudíž nedůvodná.

4) Namítaný rozpor s Listinou základních práv a svobod

Zdejšímu soudu je známo, že Krajský soud v Ostravě navrhl Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu pro namítaný rozpor tohoto ustanovení s ústavním pořádkem (vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

Krajský soud v Plzni se tu však ztotožňuje s Nejvyšším správním soudem, který v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40, v bodě 23 odůvodnil a v bodě 24 shrnul, že zde není důvod k domněnce o protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 ve spojení s § 125f zákona o silničním provozu:

„[24] Shrnutí a potvrzení, vezmeme-li v úvahu, že

- *právní úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu je omezena na úzkou skupinu deliktů objektivně a spolehlivě zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo spočívajících v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 1 písm. a)],*

- *za podmínky, že takové porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [pak by se plně uplatnila individuální odpovědnost pachatele na principu zavinění; § 125f odst. 1 písm. c)],*

- *kdy navíc nejde o odpovědnost absolutní, nýbrž s možností liberace z důvodů, které registrovaný provozovatel vozidla nemohl nijak ovlivnit [srov. § 125f odst. 5],*
- *a dokonce kdy – nad rámec nutného – podle zákonné konstrukce nastupuje odpovědnost provozovatele vozidla teprve sekundárně, tj. pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k cíli [srov. § 125f odst. 4],*
- *a konečně přihlédneme-li k povaze a intenzitě této formy nepřímého nátlaku na provozovatele vozidla (limitovaná výše pokuty, absence ukládání bodů do registru řidičů), nemá Nejvyšší správní soud ve světle výše zmíněné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (a zatím sporé judikatury Ústavního soudu – usnesení sp. zn. I. ÚS 508/15 ze dne 22. prosince 2015) vážný důvod pochybovat o tom, že předmětná právní úprava v testu ústavnosti ob stojí.“.*

Senát 30A Krajského soudu v Plzni v této otázce zcela souhlasí s názorem senátu 57A zdejšího soudu i senátů některých jiných krajských soudů a plně odkazuje např. na rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, čj. 57A 91/2016-35, ze dne 27. 6. 2017, čj. 57A 93/2016-36, a ze dne 27. 6. 2017, čj. 57A 9/2017-30, jakož i např. na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2017, čj. 30A 87/2016-29, a ze dne 8. 6. 2017, čj. 30A 110/2016-30.

Námítky obsažené v odstavcích 16 až 21 žaloby jsou tudíž nedůvodné.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 22. září 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.